

La Comédiathèque

Egy kis gyilkosság következmények nélkül

Jean-Pierre
Martinez

comediatheque.net

Ez a szöveg olvasás céljából hozzáférhető.

Ha a művet nyilvánosan kívánja előadni – akár hivatásos színpadon, akár amatőr színházban –, előzetesen be kell szereznie a szerző előadási engedélyét.

Kapcsolat:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Egy kis gyilkosság következmények nélkül

Jean-Pierre Martinez

A szerző fordítása

Az akaratlan házasságtöréstől az akaratlan emberölésig csak egy lépés, és azt könnyű megtenni. A holttestet eltüntetni már jóval nehezebb...

Szereplők

Ábel

Éva

Krisztina

*A darab két férfira és egy nőre készült változata
megtalálható a szerző honlapján.*

1. felvonás

Egy kissé rendetlen, polgári-bohém nappali. A földön heverő mobiltelefon hiába csörög. Ábel lép be, láthatóan zaklatottan. Vér van a kezén. A telefonra néz, de nem nyúl hozzá.

Ábel – A francba...

A telefon elhallgat. Ábel elővesz egy zsebkendőt, óvatosan azzal fogja meg a készüléket, és zsebre teszi. Sietve rendet rak egy kicsit. A földről felvesz egy vérfoltos inget, és rémülten nézi.

Ábel – Ne... ez nem lehet igaz...

Csengetnek. Az inget betömi a kanapé egyik párnája alá. Újra csengetnek.

Ábel – Megyek!

Egy pillanatra kimegy ajtót nyitni, majd visszatér a feleségével, Évával.

Éva – Bocsáss meg, már megint otthon hagytam a kulcsomat. Ma valahogy minden félremegy. Kirendeltek védőnek egy nő mellé, akit szándékos emberöléssel vádolnak. Nevetni fogsz. Egy barkácsmániás nő, aki dekopírfűrészsel három darabba vágta a férjét. És képzeld... *(Észreveszi, hogy Ábel nem figyel rá, és félbeszakítja magát.)* Te sem nézel ki valami jól... Még mindig az új darabötleteddel küszködsz?

Ábel – Igen, de most nem ez a baj...

Éva – Kezdesz megijeszteni. Mi történt? Csak nem anyád jön vacsorára?

Ábel – Nem, nem, nyugi...

Leül a kanapéra.

Éva – Akkor azért olyan nagy baj nem lehet. Mit ennél? Semmi kedvem főzni... Rendelhetnénk sushit, és megehetnénk tévézés közben, nem?

Ábel – Igen... Vagyis nem... Most valahogy nincs hozzá kedvem.

Éva – Nem tudtam, hogy a sushihoz külön hangulat kell... *(Leül mellé a kanapéra, és megcsókolja.)* Nem mintha azt javasolnám, hogy itt és most vadul ess nekem a nappali szőnyegén. *(Látva a férfi lelkesedésének hiányát.)* Micsoda tűz... Előbb rendelek két menüt. A sushi előnye, hogy legalább nem hül ki...

Ábel – Nem úgy, mint a hullák.

Éva meglepetten néz rá a morbid megjegyzés hallatán.

Éva – Jó... Amíg megérkezik a rendelés, elmeséled, mi bánt, én pedig mindent megteszek, hogy visszahozzam az életkedvedet... *(Előveszi a mobilját, és tárcsázni kezd.)* Édes vagy sós?

Ábel – Mi?

Éva – A szósz a sushihoz! Édes vagy sós?

Ábel – Nem tudom...

Feláll, és fel-alá járkál a szobában.

Éva – Egyikből is, másiktól is, mint mindig... *(A telefonba.)* Igen, házhoz szállítás lesz. Két California menü. Igen, Bartók Béla út 9... Egy édes és egy sós szósz. Rendben, köszönöm... *(Elteszi a telefonját.)* Fél óra... Na, gyere, ülj ide mellém. Anyuci majd gondoskodik rólad... *(Arrébb tesz egy párnát, hogy helyet csináljon neki, és meglátja az alóla kilógó véres inget. Kihúzza.)* Mi ez a borzalom? Mi történt itt? *(Megpillantja a vért Ábel kezén.)* Megsebesültél?

Ábel – Nem, én... Nem az én ingem, és a vér sem az enyém...

Éva – Akkor kié?

Ábel – Figyelj, Éva, azt hiszem, megöltem valakit...

Éva – Azt hiszed? Miről beszélsz?

Ábel – Nem, igazából... nem hiszem... Biztos vagyok benne...

Éva – De Ábel, ez képtelenség. Az ember nem öl meg csak úgy valakit. Nézz rám. Én például már sokszor szerettem volna megölni az anyádat, mégsem tettem meg. Tudod, miért?

Ábel – Nem...

Éva – Mert nem vagyok bűnöző, azért! Nem ösztönből cselekszem. Gondolkodom. Mérlegelem az előnyöket és a hátrányokat. És arra jutok, hogy húsz év börtön túl nagy ár lenne azért a pillanatnyi örömért, amit az okozna, ha megfojtanám az anyádat.

Ábel – Úgy látszik, a férfiak kevésbé tudnak ellenállni az ösztöneiknek.

Éva – Figyelj, Ábel, én nap mint nap látok bűnözőket a bíróságon. Hidd el, egyáltalán nem vagy ilyen szerepre való...

Ábel – Én is ezt hittem... Egészen ma délutánig.

Éva – Ez egy ötlet az új darabodhoz!

Ábel – Tessék?

Éva – Egy nő hazajön a munkából, és a férje közli vele, hogy megölte a szeretőjét? Rajtam próbálsz ki az ötletet, ugye?

Ábel – A fenébe, Éva, megöltem valakit! Hogy mondjam, hogy végre elhidd?

Éva – Attól még, hogy valaki gyilkosnak mondja magát, nem biztos, hogy az. Bizonyítani is kell.

Ábel – Tényleg...?

Éva – Ha tudnád, hányan vallanak be olyan bűncselekményt, amit nem ők követtek el. Múlt héten például egy cserkészt védtem, akit egy pap meggyilkolásával vádoltak. Nevetni fogsz, de még vagy fél tucat másik kölyökcserkész is azzal dicsekedett, hogy ő ölte meg... Keményen meg kellett dolgoznom azért, hogy meggyőzzem a bírót: igenis az én ügyfelem a tettes.

Ábel – Jó... És hogy sikerült?

Éva – Egyszerűen. Csak ő tudta, melyik fa alá ásta el a tisztelendő úr holttestét.

Ábel – És?

Éva – És...? Where is the body?

Ábel – Itt van mellettünk, a konyhában.

Éva hirtelen felfogja a helyzet súlyosságát.

Éva – A konyhában? Ugye viccelsz...

Ábel – Meg akarod nézni?

Éva a konyha felé néz, habozik, aztán inkább lemond róla.

Éva – De... mi történt? És egyáltalán ki az?

Ábel – Péter...

Éva – Péter?

Ábel – Péter.

Éva – Jaj, ne... Csak Pétert ne...

Ábel – Jobban örülnél, ha valaki mást öltem volna meg?

Éva – Istenem, Ábel... Mondd, hogy ez nem igaz...

Ábel – Szeretném... Sajnos...

Éva – Ez valami tréfa, ugye?

Ábel – Az ő inge van a kezében. Nézd... A monogramja rajta van a mandzsettagombokon.

Éva döbbenten bámulja a mandzsettagombokat.

Éva – Sz. P. ...

Ábel – Szabó Péter. Ráadásul rajta kívül nem is ismerünk senkit, aki az esküvőjén kívül még mandzsettagombot hordana.

Éva – De Ábel... miért?

Ábel – Baleset volt...

Éva – Baleset? Úgy érted... háztartási baleset?

Ábel – Nevezhetjük annak is...

Éva – Fejtsd ki! Sövényt nyírtál a kertben, nem vetted észre, hogy ott áll mögötte és pisil, és elvágta... a nyaki ütőerét? Ha valami ilyesmi történt, ne aggódj, az nem gyilkosság. Egy jó ügyvéddel...

Ábel – Sajnos nem egészen így történt...

Éva – Akkor hogy?

Ábel – Mondjuk inkább úgy, hogy... gondatlanságból elkövetett emberölés volt.

Éva – Hogyhogy gondatlanságból?

Ábel – Beszélgettünk.

Éva – Beszélgettetek? Úgy érted, összevesztetek?

Ábel – Igen... Ha úgy tetszik, összevesztünk...

Éva – Elég hevesen, gondolom...

Ábel – Elég hevesen ahhoz, hogy megöljem. De már most úgy érzem, mintha kihallgatáson lennék.

Éva – Bocsanat... Szakmai ártalom.

Ábel – Egy biztos: megöltem.

Éva összetörten áll.

Éva – Ez mind az én hibám...

Ábel – Mi?

Éva – Jó, nem közvetlenül, de...

Ábel – Hogyhogy a te hibád?

Éva – Nem hagylak cserben, Ábel. A féltékenységből elkövetett bűncselekményt elég jól lehet védeni, tudod.

Ábel – Féltékenységből? Úgy érted... Péter és én?

Éva – Azért ölted meg, mert lefeküdtem vele, igaz?

Ábel (*döbbenten*) – Lefeküdtél Péterrel?

Kínos csend.

Éva – Nem ezért ölted meg?

Ábel – Nem is tudtam, hogy lefeküdtél vele!

Éva – Régen volt...

Ábel – Mennyire régen?

Éva – Nem is tudom... Úgy fél éve...

Ábel – Ezt nevezted régen? Mindjárt azt mondod, már elévült...

Éva – Baleset volt...

Ábel – Persze... Háztartási baleset?

Éva – Nem viszony volt, Ábel... Csak egyszer történt meg. Soha nem szerettem Pétert...

Ábel – Ez igazán megnyugtató... Hogy olyan pasikkal is lefekszel, akiket nem szeretsz.

Éva – Nem pasikkal! Csak Péterről van szó, esküszöm. Egyszerű félreértés volt! Péter! El tudsz engem képzelni Péterrel?

Ábel – Emlékeztetlek, hogy ő a legjobb barátom.

Éva – Én meg arra emlékeztetlek, hogy megölted...

Ábel – És hogy történt?

Éva – Egy... félreértés volt.

Ábel – Értem... Egyfajta akaratlan házasságtörés...

Éva – Pontosan!

Ábel – Ennél pocsékabb magyarázatot életemben nem hallottam. Ez lesz a védekezésed?

Éva – Ne cseréljük fel a szerepeket, jó? Te követtél el bűncselekményt, nem én. És most neked kell majd magyarázkodnod a rendőrségen.

Ábel – Fel akarsz jelenteni a rendőrségen?

Éva – Mit csinálhatnánk mást?

Ábel – Ezt akartam tenni. Mielőtt hazaértél. De most, hogy tudom, Péter a szeretőd volt... senki nem fogja elhinni, hogy baleset történt!

Éva – Most már ez is az én hibám lesz! És nem volt a szeretőm. Csak egyszer feküdtünk le egymással!

Ábel – Akárhogy is, bosszúnak fogják hinni. Előre megfontolt szándéknak. Életfogytiglant kapok!

Éva – Majd elmagyarázzuk...

Ábel – Az akaratlan házasságtörést, gondolod?

Éva – Hé! Én nem öltem meg senkit, rendben?

Csend.

Ábel – Akkor mit csinálunk?

Éva – Hogyhogy mit csinálunk?

Ábel – Csak nem hagysz cserben? Megcsalsz a legjobb barátommal, és most, hogy megöltem, mosod kezeidet?

Éva – Amikor megölted, még nem is tudtad, hogy lefeküdtem vele!

Ábel – Ne lovagoljunk a szavakon, jó?

Éva – Egyébként tényleg. Miért ölted meg Pétert?

Ábel – Hülyeség miatt.

Éva – Hallgatlak...

Ábel – Mondjuk úgy... bevallotta, hogy egyáltalán nem tetszett neki a legutóbbi darabom.

Éva – A legutóbbi? A Mikrohullám?

Ábel – Jó, talán nem az volt a legjobb darabom.

Éva – A közönséget teljesen hidegen hagyta.

Ábel – Köszönöm, hogy ilyen tapintatosan emlékeztetsz rá...

Éva – Mondtam, hogy változtasd meg a címet... És ezért ölted meg? Mert azt mondta, nem tetszett neki az a darab, amit egyébként mindenki más is pocskónak tartott?

Ábel – Úgy látszik, felszínre hozta a köztünk évek óta lappangó rivalizálást. Péterrel mindig versengtünk. Többek között a nőkért. Már a gimnáziumban is...

Éva – Jó, és aztán?

Ábel – Egymásnak estünk. Megcsúszott, és beverte a halántékát az asztal sarkába.

Éva – Ennyi vérből inkább szúrt sebre gondoltam volna.

Ábel – Mindenhonnan ömlött belőle a vér. A szeméből, az orrából, a füléből. Görcsölt vagy negyedórán át. Aztán semmi.

Éva – És nem jutott eszedbe mentőt hívni?

Ábel – Mondom, negyedóra... lehet, hogy csak pár perc vagy pár másodperc volt. Pánikba estem. Lebénultam. Nem fogtam fel. Mire rávettem magam, hogy telefonáljak, már késő volt... *(Csengetnek. Ábel aggódva felkapja a fejét.)* Szerinted ők azok?

Éva – Kik? A mentők?

Ábel – A rendőrség!

Éva – Ha nem hívtad őket...

Ábel – Lehet, hogy a szomszédok hallottak valamit.

Éva – Á, nem, biztos Krisztina az...

Ábel – Krisztina? Péter felesége?

Éva – Ismersz másik Krisztinát?

Ábel – De honnan tudná máris?

Éva – Sehonnan. Egy órája felhívott. Teljesen kiment a fejemből. Valami fontosról akart beszélni velem. Mondtam neki, hogy ugorjon át...

Ábel – Nem nyitunk ajtót.

Éva – Furcsának találná. Azt mondtam, itthon vagyok.

Ábel – Igazad van... Akkor menj te. Én elbújok a konyhában.

Éva – Nem lenne jobb mindent elmondani neki, és túlesni rajta?

Ábel – Azt mondani neki, hogy a férje holtteste itt fekszik a szomszéd helyiség kövén egy vértócsában? Szerinted tényleg ez a legjobb módja annak, hogy közöljük vele: özvegy lett?

Újra megszólal a csengő.

Éva – Jó... Megpróbálom gyorsan elküldeni, aztán kitaláljuk, mi legyen.

Ábel – Csak a konyhába ne engedd be.

Ábel elbújik a konyhában. Éva visszagyömöszöli az inget a párna alá, majd ajtót nyit.

Éva – Megyek!

Éva kimegy, majd rövidesen Krisztinával tér vissza.

Krisztina – Bocs, hogy csak úgy beállítok. Péter nincs nálatok, ugye?

Éva – Péter? Micsoda ötlet... Nincs. Miért?

Krisztina – Mintha láttam volna lent a robogóját, de mindegy. Egy robogó olyan, mint a másik. Mind ugyanúgy néz ki, nem?

Éva – De... igen...

Krisztina – És Ábel?

Éva – Igen, itthon van, csak... dolgozik. Az új darabján. Ismered, amikor ír...

Krisztina – Értem... Főleg a legutóbbi bukása után... Hogy is hívták azt a darabot?

Éva – Mikrohullám.

Krisztina – Nem csoda, hogy senki sem melegedett rá.

Éva – Gondolom, nem erről akartál beszélni...

Krisztina – Tényleg sajnálom, hogy zavarlak benneteket. Tudom, hogy nem jókor jöttem, de fontos.

Éva – Ugyan már! Egyáltalán nem zavarasz. Mire valók a barátok, ha nem lehet rájuk számítani, amikor baj van? Kérsz valamit inni?

Krisztina – Nem, köszönöm, megleszek...

Éva – Annál jobb... *(Krisztina kissé meglepetten néz rá.)* Úgy értem... ülj le, kérlek... *(Krisztina leülne a kanapéra, éppen ahhoz a párnához, amely alatt az ing rejtőzik.)* Ööö... inkább ülj oda, jó?

Éva egy meglehetősen kényelmetlen zsámolyra vagy puffra mutat.

Krisztina *(leül)* – Rendben...

Éva – Csak mert ezekben a kanapékban, tudod... az ember pillanatok alatt elalszik. Kicsit fáradt vagyok, és... nagyon szeretnék teljes figyelemmel hallgatni rád... *(Ő is egy hasonló ülőalkalmatosságra ül.)* Na, mi az a fontos dolog, amit el akartál mondani?

Krisztina – Hát... Nem fogod elhinni... Most tudtam meg, hogy Péter megcsal.

Éva – Ne mondd! És eddig nem tudtad?

Krisztina – Hát... nem. Miért, te tudtad?

Éva – Dehogy! Úgy értettem... És tudod, kivel?

Krisztina – Nem egészen.

Éva – Annál jobb, annál jobb...

Krisztina – Hogyhogy annál jobb?

Éva – Úgy értem, nem lenne még rosszabb, ha tudnád, kivel?

Krisztina – Nem tudom...

Éva – És végül is mit számít? A lényeg, hogy megcsal, nem?

Krisztina – Igen... Végül is igazad van. Az lenne a legrosszabb, ha valakivel csalna meg, akit ismerek.

Éva – Hát igen...

Krisztina – El tudod képzelni? Egyszer csak megtudod, hogy a férjed a legjobb barátnóddal csal meg?

Éva – Miket beszélsz...?

Krisztina – Nyugi, én veled soha nem tennék ilyet.

Éva – Köszönöm.

Krisztina – Akárhogy is, vége. Elválok.

Éva – Azért ne kapkodd el... Nem túl gyors ez a döntés? Lehet, hogy csak baleset volt...

Krisztina – Baleset? Hogy érted? Szerinted az ember csak úgy véletlenül belemegy valakibe? Mert máshol járt az esze? Aztán kitöltik a kárbejelentőt, és fizet a biztosító?

Éva – Nem, persze, de...

Krisztina – Este hazamegy, és csak annyit mond a feleségének: ja, majdnem elfelejtettem, volt egy kis balesetem, hátulról belémentem a szomszédasszonyba. De nyugi, ő volt a hibás.

Éva – Belement a szomszédasszonyba?

Krisztina – Nem, csak mondtam valamit! Példa volt. Biztos jól vagy? Az az érzésem, téged jobban megvisel ez az egész, mint engem.

Éva – Csak aggódom érted. Olyan... olyan pár voltatok. Ha valaki azt mondta, Péter és Krisztina, az olyan volt, mint...

Krisztina – Mint azt mondani, Ábel és Éva.

Éva – És most elképzelni, hogy szétmentek...

Krisztina – Látod? Semmi sem tart örökké.

Éva – Mondjuk Ádám és Éva története sem végződött valami jól.

Krisztina – Egy biztos: soha többé nem alszom egy fedél alatt azzal a szeméttel.

Éva – Persze, megértem...

Krisztina – És számíthatok rád a válasznál, ugye?

Éva – Biztos ezt akarod? Nem tudom... Mindkettőtöket ismerlek, ez kellemetlen lehet.

Krisztina – Viccelsz? Te az én barátnőm vagy! Péter inkább Ábel haverja. Mi ketten jóval előttük ismertük egymást, nem?

Éva – Igaz...

Krisztina – Mind disznó, mondom én... Persze Ábelre nem értem.

Éva – Világos.

Krisztina – Bár ha őszinte akarok lenni, Péterrel azért jól megtalálták egymást...

Éva – Azért ne ess túlzásba... Ábel, biztosíthatlak...

Krisztina – Várj csak, meg fogja emlegetni ezt a választ. Te egy gyilkos vagy, nem?

Éva – Tessék?

Krisztina – Ügyvédként! Egy gyilkos, nem? Legalábbis ez a híred.

Éva – Tényleg?

Krisztina – Panna mondta. Tudod, te intézted a választ.

Éva – Ja, igen?

Krisztina – Dehogynem! Egy fogorvoshoz ment férjhez. Nagy rendelője volt a Rózsadombon. Állítólag a dönthető székében a nőbetegei nem csak azért nyitották ki a szájukat, hogy a fogukat kezelje... Mindegy, úgy hallottam, a férjét egy szál alsónadrágban hagyta.

Éva – Azért ne túlozzunk... Nem egészen ez egy ügyvéd feladata. Egy válás mindenekelőtt egy közös élet tervének kudarca. Mi elsősorban azért vagyunk, hogy a különválás minél kevésbé legyen fájdalmas...

Krisztina – Ne szerénykedj. Tudom, hogy gyilkos vagy. És előre szólok: Pétert teljesen ki akarom véreztetni.

Ábel visszatér, vérfoltos kötényben.

Ábel – Sziasztok.

Krisztina – Azt hittem, éppen a következő sikerdarabodat írod...

Ábel – Közben főzőcskézttem is egy kicsit...

Krisztina – Nahát...

Ábel – Tudod, az írás nagyon hasonlít a főzéshez... Jó alapanyagok kellenek. Egy jó recept. Egy kis só. Egy kis csípős. Aztán csak hagyni kell, hogy szépen összefőjön...

Krisztina – Értem... Nem is tudtam, hogy még mesterszakács is vagy. És mi a specialitásod?

Ábel – Vaddisznópástétom.

Éva – A híres titkos receptje. Amikor ezt készíti, senki nem teheti be a lábát a konyhába...

Ábel – És te, jól vagy?

Éva – Péter elhagyott minket... Úgy értem, Krisztina... Krisztina úgy döntött, elhagyja Pétert...

Ábel – Ne mondd!

Krisztina – Most tudtam meg, hogy az a szemét megcsal. Te tudtál valamiről?

Ábel – Én? Dehogy! Miért tudtam volna bármiről?

Krisztina – Ismerem én a férfiszolidaritást. Ha egy havernak alibit kell gyártani. Vagy akár kölcsönadni a vendégszobát...

Ábel – Esküszöm, rossz nyomon jársz, Krisztina... Hiszen barátok vagyunk. Hogy hiheted, hogy...

Krisztina – Bocsáss meg, az idegeim... Már összevissza beszélek.

Éva – Maradj itt egy kicsit, amíg megnyugszol. Aztán hazamész aludni, és holnap, tiszta fejjel újra beszélünk erről. Jó?

Krisztina – Haza? Mondtam, hogy szó sem lehet róla! Sőt, ha már mindketten itt vagytok, szeretnék kérni tőletek valamit...

Ábel – Igen...?

Krisztina – Nagyon zavarنا benneteket, ha ma éjjel itt aludnék?

Éva – Hát, ami azt illeti...

Krisztina – Holnap majd kitalálok valamit... Vagy odaköltözöm anyámhoz. De ma este... *(Sírni kezd.)* Most szükségem van arra, hogy legyen mellettem valaki... És ti vagytok az egyetlen barátaim...

Éva odalép hozzá, hogy megvigasztalja.

Éva – Persze, természetesen...

Krisztina – Tudtam, hogy számíthatok rátok... Anyámnak most képtelen lennék elmondani. Mindig utálta Pétert. Folyton azt mondta, hogy nőcsábász. Sajnos igaza volt. De most nincs kedvem végighallgatni a prédikációit. Veletek viszont...

Éva – Persze, itt vagyunk. Ugye, Ábel?

Krisztina – Igazi barátok vagytok. Nagyon sokat jelent nekem...

Krisztina Éva karjába borul.

Éva – Ne aggódj, minden rendeződik... Remélem...

Ábel – Magatokra hagylak titeket, én befejezem a pástétomot...

Éva rémülten nézi, ahogy elmegy.

Krisztina – Ha most itt állna előttem, esküszöm, nem tudom, mire lennék képes... Néha nekem is olyan kedvem van, hogy fasírtot csináljak abból a disznóból.

Éva – Ugyan, ne mondj ilyet...

Krisztina *(megtörli a könnyeit)* – Tényleg sajnálom, hogy ezt az egészet rád zúdítom.

Éva – Jobban vagy?

Krisztina – Kicsit... Most már innék valamit.

Éva – Ööö... Persze... Mit kérsz?

Krisztina – Egy pohár csapvíz megteszi. Ne fáradj, kimegyek érte a konyhába.

Éva – Ne!

Krisztina *(meglepetten)* – Ja, igaz, elfelejtettem... A vaddisznópástétom.

Éva – Neked most valami erős kell, hidd el.

Krisztina – Nem tudom...

Éva – Iszom veled. Nekem is jól jönne valami lélekmelegítő.

Krisztina – Neked is?

Éva elővesz a szekrényből egy üveget és két poharat, majd tölt. Poharát koccintásra emeli.

Éva – Na, azért nem hagyjuk magunkat, ugye? *(Elérzékenyül.)* Majd csak kimászunk ebből...

Éva sírva fakad, és most Krisztina lép oda, hogy megvigasztalja.

Krisztina – Tudtam, hogy a barátnőm vagy, de őszintén szólva nem gondoltam, hogy ennyire megvisel...

Éva összeszedi magát.

Éva – Na, igyunk. Pétert ugyan nem hozza vissza, de legalább kicsit ellazít.

Egy húzásra kiissza a poharát. Krisztina követi a példáját.

Krisztina – Hűha... Ez még egy halottat is feltámasztana...

Éva – Bárcsak...

Krisztina – Mi ez?

Éva – Krumpliszesz.

Krisztina – Aha, ez... Érezni rajta a... Igazából nincs is nagyon íze, ugye?

Éva – Nincs.

Krisztina – De a légutakat rendesen kitisztítja...

Éva – Igen...

Csend.

Krisztina – Hogy lehettem ekkora hülye...?

Éva – Tessék?

Krisztina – Péterrel kapcsolatban! Semmit nem vettem észre...

Éva – Lehet, hogy még visszajön... Ez csak egy rémálom, majd meglátod, egyszer csak mind felébredünk.

Krisztina – Sajnos nem hiszem... Az előbb kérdezted, tudom-e, ki az...

Éva – Ki?

Krisztina – Akivel Péter megcsalt!

Éva – És?

Krisztina – Bárcsak csak egy lenne...

Éva – Hogy érted?

Krisztina – Teljesen véletlenül feltörtem az állítólag munkahelyi számítógépének jelszavát, és kiderült, hogy van profilja egy társskereső oldalon...

Éva – Egy társskeresőn...?

Krisztina – CsakEgyEjszakara.hu... Nem egyetlen nővel csal meg, Éva. Hanem százakkal!

Éva – Ne mondd!

Krisztina – Mondom, teljesen szexmániás. Öreg, fiatal, kövér, sovány, szőke, barna... Neki teljesen mindegy. Mindent megdug, ami mozog.

Éva – Tényleg...?

Krisztina – Most ismerek csak rá igazán... És ha látnád a csöcseiket...

Éva – Még képeket is feltesznek a...?

Krisztina – Nem, a csetjeiket mondom. A beszélgetéseiket azon az oldalon.

Éva – Ja, persze. Azért mindennek van határa.

Krisztina – Hát, Péter elég messz kitolja azokat a határokat, azt megmondhatom...

Éva – Ennyire?

Krisztina – Ha olvasnád ezeket a beszélgetéseket... Mondom, most ismerek rá. Mert velem, tudod, inkább elég langyos minden...

Éva – Nálunk is... Úgy értem, nálam és Ábelnél.

Krisztina – Vigyázz. Azt hisszük, ismerjük őket, aztán egyszer csak...

Elektromos kés, sövénynyíró vagy láncfűrész zaja hallatszik...

Éva – Biztos a sövényt nyírja...

Krisztina – Miközben vaddisznópástétomot készít?

A zaj felerősödik.

Éva – Talán jobb, ha megnézem, mit művel... Addig berendezkedsz a vendégszobában?

Krisztina – Rendben. Ne fáradj, ismerem a járást... És még egyszer köszönök mindent.

Krisztina kimegy. Ábel visszatér.

Ábel – Hová tűnt?

Éva – Megfojtottam, és betettem a fürdőkádba. Ha már itt tartunk, tüntessünk el minden kellemetlen tanút.

Ábel – Ugye nem tetted meg?

Éva – Dehogyan tettem! És te? Elmagyaráznád, mi folyik itt? Mi ez az örült zaj?

Ábel – Nem hagyhattam ott a konyha közepén.

Éva – És?

Ábel – Betettem a fagyasztóba. Amíg eldöntjük, mi legyen a testtel.

Éva – És közben sövényt nyírtál? A konyhában?

Ábel – Nem, csak... egy darabban nem fért be...

Éva – Istenem... Ez nem lehet igaz... Hogy jutottunk el idáig, Ábel? Azonnal hívom a rendőrséget.

Előveszi a mobilját.

Ábel – Börtönbe akarsz juttatni?

Éva – A bűnözőknek ott a helyük, nem?

Ábel – Mondom, baleset volt.

Éva meggondolja magát.

Éva – Biztos vagy benne, hogy meghalt?

Ábel – Úgy érted, biztos vagyok-e benne, hogy már azelőtt tényleg halott volt, hogy három darabba vágtam a sövénynyíróval? Mert most már azt hiszem, nincs sok kétség...

Éva – Soha nem gondoltam volna, hogy ilyet hallok egyszer annak a férfinak a szájából, akihez hozzámentem.

Ábel – Ismered a szöveget... Jóban-rosszban... Erre előbb kellett volna gondolnod.

Éva – Mi előtt?

Ábel – Mielőtt megcsaltál Péterrel, például...

Éva – Megörültél, Ábel. Segítségre van szükséged. Te mondtad, gondatlanságból elkövetett emberölés volt. Majd átmeneti elmezavarra hivatkozunk.

Éva tárcsázni kezd.

Ábel – Ne tedd...

Éva – Ez az egyetlen megoldás, hidd el.

Ábel – Téged is bűnsegédnek fognak tekinteni.

Éva – Miért tennének?

Ábel – A felesége itt van. Te pedig nem mondtál neki semmit.

Éva – De miért segítettél volna neked ilyesmiben?

Ábel – Mert téged is megcsalt! Bosszút akartál.

Éva – Hogyhogy engem is megcsalt?

Ábel – Hallottam, miről beszéltetek. Ismerem én a profilját azon a társskeresőn...

Éva – Akkor tudtál róla?

Ábel – Tudod, ha dugásról van szó, a férfiak elképesztően hencegők... Néha az ember azt hinné, csak azért csalják meg a feleségüket, hogy aztán dicsekedhessenek a haveroknak a trófeáikkal. A vadászösztön...

Éva – És nekem nem szóltál?

Ábel – Mire mentél volna vele? Legfeljebb kellemetlen helyzetbe kerülsz Krisztinával szemben...

Éva – Értem, tehát tulajdonképpen engem védtél. Akárhogy is, nekem semmi okom nem lett volna megölni Pétert.

Ábel – Szerinted...?

Éva – Miért tettem volna?

Ábel – Féltékenységből. Ugyanúgy, mint Krisztina...

Éva – Te teljesen megőrültél...

Ábel – Azt hitted, te vagy az egyetlen. Nem bírtad elviselni, amikor rájöttél, hogy csak egy vagy a sok hódítása közül. És amikor azt mondtam, meg akarom ölni, segítettél. Te is bosszút akartál.

Éva – Te tényleg örült vagy, Ábel!

Ábel – Mindketten örültek vagyunk. Zsák a foltját. Már látom is az újságcímeket: „Ördögi házaspár feldarabolta legjobb barátjuk holttestét, majd a konyhai fagyasztóban tárolta. Ezután nyugodtan megvacsoráztak az özvegygel a szomszéd szobában...”

Éva – Ilyen történetet mesélnél a rendőrségnek? Csak hogy engem is magaddal ránts! Ez szörnyű!

Ábel – De nem én mesélném ezt! A bíró fogja ezt gondolni. Hiába állítom, hogy egyedül én vagyok a bűnös, meg lesz győződve róla, hogy téged próbállak védeni.

Éva láthatóan elbizonytalanodik.

Éva – Gondolod?

Ábel – Akárhogy is, vége lesz az ügyvédi karrierednek. Ki bízna a válását olyan ügyvédre, aki sövénynyíróval darabolja fel a szeretőit?

Éva – Sajnos igazad van...

Ábel – És azt el tudod képzelni, hogy a bírónak előadod: véletlenül csaltál meg?

Éva – Pedig igaz, esküszöm!

Ábel – Akaratlan házasságtörés? Meséld el nekem, hátha legalább engem sikerül meggyőznöd...

Éva – Azon a hétvégén történt, amikor Pécsre utaztál a Mikrohullám bemutatójára. Nekem pedig Szegedre kellett mennem egy tárgyalásra, amit végül elhalasztottak.

Ábel – Inkább mondd azt, hogy nem akartad végignézni a hajótörést...

Éva – Mindegy. Egyikünknek sem kellett volna itthon lennie. A lakás elvileg üres volt.

Ábel – Péter elkérte a kulcsot, hogy találkozhasson az egyik hódításával. Akkor te voltál az?

Éva – Dehogy! Váratlanul hazajöttem az éjszaka közepén. Nem tudtam, hogy kölcsönadtad neki a lakást... meg a hitvesi ágyunkat, hogy az egyik szeretőjével henteregjen benne!

Ábel – Ez az egyetlen kétszemélyes ágy a lakásban... És aztán?

Éva – Amikor hazaértem, egyenesen lefeküdtem.

Ábel – Péter mellé...

Éva – Láttam, hogy fekszik valaki az ágyban, de azt hittem, te vagy! Arra gondoltam, mégis úgy döntöttél, hogy a premier után rögtön hazajössz éjszaka. Mivel tudtam, hogy bukás lesz, nem lepődtem meg...

Ábel – Köszönöm...

Éva – Nem csaptam zajt, nehogy felébresszelek.

Ábel – De végül a partnered mégis felébredt.

Éva – Péter nője valószínűleg elment az éjszaka közepén. Ő meg szemlátomást szeretett volna még egy menetet.

Ábel – Tehát csereként álltál be. Félidőben beküldtek a pályára...

Éva – Biztos azt hitte, hogy ő vagyok. Csak másnap reggel vettem észre, hogy nem te fekszel mellettem. Bár azért közben is volt néhány furcsa pillanat.

Ábel – Miért, jobb volt, mint szokott?

Éva – Nem ezt mondtam... Csak más volt... És azt sem értettem, miért ragaszkodsz hozzá annyira, hogy Alexandra69-nek szólíts.

Ábel – Szóval mindent bevetett?

Éva – Mondjuk úgy... elszoktam már ennyi... fantáziától.

Ábel – És még gúnyolódsz is rajtam...

Krisztina visszatér.

Krisztina – Bocsánat... Tudnál adni egy fogkefét? Úgy rohantam el otthonról, hogy semmit sem hoztam...

Ábel – Azért ma éjjel próbálj meg nem rossz ágyba feküdni... Sose lehet tudni...

Krisztina – Ööö... igen...

Ábel – Magatokra hagylak titeket... Biztos rengeteg megbeszélhivalótok van... Tapasztalatcsere meg ilyesmi...

Kimegy.

Krisztina – Ezt meg hogy értette?

Éva – Nem tudom... Vagyis de...

Krisztina – Mit?

Éva – Azzal vádol, hogy megcsaltam.

Krisztina – És... igaz vagy nem?

Éva – Akaratlan... házasságtörés volt.

Krisztina – Akaratlan házasságtörés...? Ez valami vicc?

Éva – Nem.

Krisztina – Aha...

Éva – Egyszer hazajöttem. Egy férfi feküdt az ágyamban. Csak másnap reggel jöttem rá, hogy nem a férjem volt...

Krisztina – Ugye hülyéskedsz?

Éva – Egyáltalán nem.

Krisztina – Ezt kivel akarod elhitetni, Éva? Csak nem a férjeddal...

Éva – Igazad van... Teljesen hihetetlen.

Krisztina – Pedig kár. Képzeld el: élvezet büntudat nélkül.

Éva – És büntetés nélkül...

Krisztina – Legalább megérte?

Éva – Hát, be kell vallanom, hogy... igen. Nagyon is megérte.

Krisztina – Ha úgy csalsz meg valakit, hogy nem is tudsz róla, az nem igazi megcsalás, nem...? *(Mindketten ideges nevetésben törnek ki.)* Igen... De ha Péter nekem merne beadni egy ilyen ostoba mesét, az azt jelentené, hogy teljesen hülyének néz...

Éva – Persze, de... szerinted egy kapcsolatban nem kell néha megbocsátani is?

Krisztina – Megbocsátani? Esküszöm, meg tudnám ölni.

Éva – Gondolom, csak úgy mondod.

Krisztina – Te még soha nem gondoltál arra, hogy megölj valakit?

Éva – Hát...

Krisztina – Ha például Ábel megcsalna, meg tudnád ölni?

Éva – Miért? Tudsz valamit, amit én nem?

Krisztina – Nem, nem, dehogy...

Éva – És... te soha nem csaltad meg Pétert?

Krisztina – Nem... Vagyis... attól függ, mit nevezünk megcsalásnak.

Éva – Aha?

Krisztina – Úgy értem, technikailag...

Éva – Értem... Az orális szex már megcsalás? Ilyesmire gondolsz...

Ábel visszatér.

Ábel – Na... Asztalhoz ülhetünk.

Éva – Asztalhoz? Teljes vallomást akarsz tenni?

Ábel – Én csak a vacsorára gondoltam...

Krisztina – Ja, tényleg... A vaddisznópástétom...

Éva – Kicsit rendbe szedem magam...

Éva kimegy. Kínos csend.

Krisztina – Nem mondtad el neki?

Ábel – Mit?

Krisztina – A tavaly szilveszteri kis félrelépésünket.

Ábel – Dehogy mondtam! Miért?

Krisztina – Nem tudom... Furcsán viselkedik...

Ábel – Nem azért, hidd el.

Krisztina – Csak mert soha nem beszéltünk róla... Kicsit részeg voltam. Te is... De nem jelentett semmit, ebben egyetértünk, ugye? Csak... egy kis baleset volt.

Ábel – Jaj, ne... Te is kezded ezekkel a balesetekkel...

Krisztina – Bocs, nem kellett volna felhoznom...

Ábel – Már el is felejtettem...

Éva kissé zaklatott arccal visszatér.

Éva – Na, megesszük azt a vaddisznót?

Megszólal a csengő.

Ábel – Ki lehet az...?

Éva – A rendőrség?

Krisztina, akit egyre jobban aggaszt furcsa viselkedésük, nyugtalan pillantást vet rájuk.

Ábel – Megnézem... Ha öt perc múlva sem jövök vissza, szólj az ügyvédemnek...

Éva jelentőségteljes pillantással próbálja megnyugtatni Krisztinát.

Éva – Ez csak egy kis játék köztünk.

Krisztina – Értem...

Éva – Szereted a vaddisznót?

Krisztina – Igen, végül is...

Ábel egy csomaggal tér vissza.

Ábel – A sushi volt.

Éva – Ja, tényleg, teljesen elfelejtettem.

Krisztina – Még sushit is rendeltetek?

Kínos pillanat.

Sötét.

2. felvonás

Krisztina – Gratulálok a pástétomhoz, Ábel. Tényleg nagyon finom volt.

Ábel – Köszönöm... Bocs a sörétért, amin majdnem kitörted a fogad. Akármilyen gondosan válogatja át az ember, mindig marad benne egy-kettő.

Krisztina – Nem könnyű eltüntetni a büntett minden nyomát, mi? Nem is tudtam, hogy vadászol...

Éva – Furcsa, én sem...

Ábel – Manapság az ember nem nagyon dicsekszik vele.

Krisztina – Tehát tényleg te ölted meg szegény vaddisznót?

Ábel – Tudod, még kezdő vagyok... Nem vagyok valami nagy lövő.

Krisztina – Ezt én is tanúsíthatom...

Ábel – Úgy értem, nem vagyok jó lövész. Vadászatban...

Krisztina – Mondjuk egy vaddisznó elég nagy célpont. Ahhoz azért nem kell mesterlövésznek lenni, nem?

Ábel – Igazából inkább... baleset volt.

Krisztina – Baleset? Nahát...

Ábel – Üres kézzel jöttem haza egy vadászatról... Péterrel voltam, egyébként. És hazafelé az úton ez a vaddisznó pont az autónk elé ugrott.

Krisztina – Depressziós vaddisznó lehetett. Biztos elege lett a disznó életből...

Ábel – Igen, lehet...

Krisztina – Hát... azt nem lehet mondani, hogy unatkozol a szabadban.

Ábel – Tessék?

Krisztina – Úgy értem, sok szabadtéri hobbid van... Vadászat, golf...

Éva – Te golfozol is?

Ábel – Igen, mostanában megint játszom egy kicsit...

Krisztina – És... tényleg golfozol Péterrel, vagy ez csak alibi volt, amíg a szeretőivel hempergett?

Ábel – Nem, nem, tényleg golfozunk, esküszöm. Péter amúgy is nagy játékos... Vagyis... nagyon jó játékos.

Krisztina – Igen... Azt mondta, Zalacsányban van egy gyönyörű, 18 lyukas golfpálya... Még szállás is van helyben, úgy tudom.

Éva – Igazán csábító... Egyszer engem is elvihetnél, Ábel. Szívesen kipróbálnám a golfot.

Krisztina – A vaddisznópástétom receptjét mindenesetre elkérem. Ja, bocsánat... Az is titok...

Kínos csend.

Éva – Még egy kis salátát?

Krisztina – Köszönöm, tényleg... Egy falat sem fér belém...

Ábel – Ha pihenni szeretnél, nyugodtan feküdj le.

Krisztina – Ami velem történt, attól nem hiszem, hogy egyhamar el tudnék aludni... De jó érzés tudni, hogy ilyen helyzetben számíthat az ember a barátaira.

Éva – Érezd magad otthon, Krisztina...

Ábel – Egy kis desszert?

Éva – Van még pár jégkrém a fagyasztóban...

Krisztina – Köszönöm, inkább nem... Ha nem baj, elmegyek kezet mosni.

Feláll.

Ábel – Inkább a fürdőszobában. A konyhában most egy kicsit nagy a rendetlenség...

Krisztina kimegy. Ábel újabb adag pástétomot szed magának.

Éva – Látom, egész jól viseled... Az étvágyadat legalább nem vette el.

Ábel – Jobb lenne, ha éhen halnék?

Éva – Miért kellett azt mondanod neki, hogy vadász vagy?

Ábel – Nem tudom... Csak kicsúszott a számon... Ki kellett találnom valamit, hogy ne dugja be az orrát a konyhába.

Éva – És ez a pástétom? Mi van benne valójában? Vagy inkább ne kérdezzem...

Ábel – Nem, nem... Ez tényleg igaz. Vaddisznópástétom...

Éva – A golfról is beszélünk kell majd, mert ez a golf nekem elég gyanús...

Ábel – Pedig nincs mit titkolnom...

Éva – Egy holttesten kívül... Utoljára kérdezem: biztos, hogy ez nem tréfa? Mert akkor elképesztően rossz ízlésű lenne. Emlékeztetek, hogy az özvegy a szomszéd szobában van...

Ábel – Nézz be a fagyasztóba, ha akarsz. De előre szólok, nem szép látvány.

Éva – Nem akarok látni semmit. És tudni sem akarok semmiről.

Ábel – Nehezen fogod azt mondani, hogy nem tudtál róla... Nem pár lefagyasztott bébiról beszélünk, két csomag darált hús között. Hanem egy majdnem kétméteres pasasról, három, egyenként hatvanöt centis darabban...

Éva – Te szörnyeteg... Tudod, mennyit lehet kapni holttest elrejtéséért? Azt akard, hogy életem legszebb éveit börtönben töltssem?

Ábel – Egy csónakban evezünk, Éva. Segítened kell!

Krisztina visszatér.

Krisztina – Felhívom.

Éva – Nem biztos, hogy jó ötlet.

Krisztina – Valahogy csak meg kell tudnia, hogy elhagyom!

Éva – Nem gondolod át még egyszer?

Krisztina – Már mindent átgondoltam. Soha nem bocsátom meg neki, amit tett.

Ábel – De beszélni vele talán ráérne holnapig, nem?

Krisztina – Ha ma este nem megyek haza, csodálkozni fog, hol vagyok. Még a rendőrséget is hívhatja.

Éva – Igen, ebben az esetben... talán jobb, ha szólsz neki.

Ábel – Abban az állapotban aligha fogja hívni a rendőrséget, de mindegy...

Krisztina – Milyen állapotban?

Ábel – Úgy értem... talán már sejti, hogy tudsz valamit, és biztos ő sem érzi túl jól magát emiatt.

Éva – Nem lenne egyszerűbb hazamenned? Holnap is lesz nap...

Krisztina – Soha többé nem alszom egy fedél alatt azzal a rohadékkal.

Éva – Biztos olyan állapotban vagy, hogy beszélj vele?

Krisztina – Nyugi, nem most fogok vele a lakás eladásáról meg a kutya felügyeletéről vitatkozni. Csak megmondom neki, hogy keresse az ügyvédemet. Vagyis téged.

Ábel – Te fogod intézni a válást?

Éva – Nem tudom... Igen... Krisztina megkért rá...

Ábel – Jó... Ha mindenképpen most akard felhívni... magadra hagyjunk?

Éva – Ha nyugalmat szeretnél, bemehetsz a...

Ábel – Csak a konyhába ne.

Krisztina – Nem zavartok, sőt.

Tárcsáz. A szomszéd helyiségéből csengés hallatszik.

Krisztina – Furcsa, mintha itt csörögne valami a szomszédban...

Ábel – Biztos az enyém.

Krisztina – Akkor miért nem veszed fel?

Ábel – De, de... Megyek...

Kimegy Éva gyanakvó pillantásától kísérve.

Krisztina – Csak csörög és csörög...

Éva – Igen... Nem csodálom.

Krisztina – Miért mondod ezt?

Éva – Ha meglátta a számodat, és sejti, miért hívod... lehet, hogy inkább nem veszi fel.

Krisztina – Péter...? Mindent tudok. Hogyhogy mit? Persze, még játszd is az ártatlant. Igen, a 18 lyukas golfodról beszélek. Hogy is hívod magad a CsakEgyEjszakara.hu-n? Ja igen, Peter327. Úgy látszik, már jó pár magadfajta hülye foglalta el a normális Péter-neveket. Te szemét! Ennyi a mondanivalód? Szánalmas vagy. Vége, Peter327. Ha legközelebb mondani akarsz nekem valamit, beszélj az ügyvédemmel. Nagyon jól ismered, Éva az. Igen, Éva! Ábel felesége, a legjobb haverodé. Na, erre elment a hangod, mi? Szép estét, seggfej! *(Elteszi a telefonját.)* Ez azért jól esett...

Éva döbbenten áll.

Éva – Kivel beszéltél?

Krisztina – Hogyhogy kivel? Hát vele. Kivel mással?

Éva – Péterrel? És mit mondott?

Krisztina – Nem sokat. Mit mondhatott volna? De nagyon furcsa volt a hangja. Azt hiszem, beveszek egy aszpirint. Kezd fájni a fejem... Ihatok egy kis vizet a fürdőszobában?

Éva – Persze.

Krisztina – Az a rohadék...

Krisztina kimegy. Ábel visszatér.

Ábel – Mi van? Mi történt?

Éva – Jól átvertél!

Ábel – Mi?

Éva – Krisztina. Most beszélt Péterrel telefonon.

Ábel – Én voltam.

Éva – Tessék?

Ábel – Péter mobilja! A zsebében volt, úgyhogy persze ott is maradt... Én vettem fel, nehogy gyanút fogjon...

Éva – Ne mondd! Akkor ezért mondta, hogy furcsa volt a hangja.

Ábel – Úgy csináltam, mint a filmekben. Zsebkendőn keresztül beszéltem.

Éva – Te beteg vagy...

Ábel – Így legalább lesz alibink. Nem ölhettem meg egy órája itt, ha az imént beszélt vele telefonon.

Éva – Kivéve, ha a rendőrségnek eszébe jut bemérni a hívást. És kiderül, hogy a mi konyhánkból jött.

Ábel – Szerinted ennyire túlbuzgók lennének?

Éva – Mégiscsak gyilkosságról beszélünk.

Csend. Ábel úgy tesz, mintha sírni kezdene.

Ábel – Ha tudnád, mennyire bánom... Ha csak egy órával visszaforgathatnám az időt... De sajnos nem lehet...

Éva – Tényleg azért ölted meg, mert nem tetszett neki a darabod?

Csend.

Ábel – Nem... Nem csak azért...

Éva – Akkor miért?

Csend.

Ábel – Bevallotta, hogy lefeküdt veled.

Éva – Értem... És ezt miért nem mondtad rögtön?

Ábel – Kíváncsi voltam, te magadtól elmondod-e...

Éva – Tehát neki sem hitted el, amikor azt mondta, egyszerű félreértés volt.

Ábel – Péter nem mondta, hogy szerinte félreértés volt. Éppen ez a baj...

Éva – A rohadék... Megölöm!

Ábel – Már megtettem... Csak azt kérem, segíts eltüntetni a holttestet. Ha szeretsz... Szeretsz?

Éva – Persze, hogy szeretlek. Hogy kételkedhetsz benne?

Ábel – Elhiszem.

Éva – És nekem elhiszed, hogy véletlenül feküdtem le vele?

Ábel – Próbálok... Ismerd el, nem könnyű...

Éva – Mit tehetnék, hogy bebizonyítsam, mennyire szeretlek...?

Ábel – Már így is sokat tettél. De igazad van, semmi esélyem megúszni. És nem akarom, hogy bűnsegédként téged is magammal rántsalak a börtönbe. Felhívom a rendőrséget.

Éva – Ne, várj!

Ábel – Mi az?

Éva – Nem akarom, hogy évekre börtönbe kerülj.

Ábel – Akkor mit csináljunk?

Éva – Segítek eltüntetni Péter holttestét...

Ábel – És azt hogyan?

Éva – Hidd el, ügyvédként sok ügyfelem avatott már be apró titkokba. És megtanultam néhány egészen egyszerű módszert arra, hogyan lehet egy majdnem kétméteres férfi testét bejuttatni a fürdőkád lefolyójába, miután egy éjszakát nátronlúgban ázott.

Ábel – Jó...

Éva – De előbb tőle kell megszabadulnunk.

Ábel – Megszabadulni tőle?

Éva – Úgy értem, hogy ne legyen itt a nyakunkon!

Ábel – Már megijesztettél...

Krisztina visszatér.

Krisztina – Micsoda arcot vágtok. Valami baj van?

Éva – Nem, nem, dehogy.

Krisztina – Próbáltam lefeküdni egy kicsit, de nem bírok elaludni.

Ábel – Mi lenne, ha innánk valamit, hogy kicsit ellazuljunk?

Krisztina – Nem tudom, azokkal a gyógyszerekkel, amiket bevettem... Nem jó keverni, nem?

Éva – Ugyan, egy kis emésztő még senkinek sem ártott.

Krisztina – Igaz, ez a vaddisznó kicsit megülte a gyomromat... Finom, csak... elég nehéz, nem?

Éva három pohárba tölt, majd észrevétlenül egy tablettát csúsztat az egyikbe.

Ábel – Megint elővetted azt az ipari szeszt...

Krisztina – A krumpliszeszt...

Éva – Balfácánfalva specialitása.

Krisztina – Balfácánfalva?

Ábel – Évának van ott egy nagybátyja. Pap. Éjszakánként illegális főzővel párolja a templom kriptájában.

Krisztina csak fél füllel hallgatja őket, gondolatai máshol járnak.

Krisztina – Nem tudom, hol fogadhatta a szeretőit.

Ábel – Szálloda mindenütt van.

Krisztina – Olyan fősvény volt. Kizárt. Biztos vagyok benne, hogy csak azért regisztrált arra az oldalra, hogy ne kelljen prostituáltakra költenie. Mert hidd el, azokból a fotókból ítélve, amiket a hódításairól láttam, nem volt túl válogatós...

Éva – Köszönöm...

Krisztina értetlenül néz rá.

Ábel – De miért beszélsz róla múlt időben?

Krisztina – Tessék?

Éva – Azt mondtad: olyan fősvény volt.

Krisztina – Mert számomra halott.

Éva – Ugyan, ne mondj ilyet...

Krisztina – Vagy lehet, hogy valamelyik haverja adta kölcsön a lakását... Ilyenkor a férfiak sajnos nagyon összetartanak. Rád természetesen nem gondolok, Ábel...

Ábel újratölti a poharát.

Ábel – Ne kínozd magad... Inkább igyál még egy kortyot.

Krisztina – Nem tudom, mi van velem... Az előbb még képtelen voltam lehunyni a szemem, most meg hirtelen rám tört az álmoság... Azt hiszem, lefekszem...

Összerogy a földre.

Ábel – Úgy látszik, mégis hatottak a gyógyszerei...

Éva – Inkább az altatók, amiket még a poharába tettem.

Ábel – Ugye nem tetted?

Éva – Most legalább nyugodtan eltüntethetjük a holttestet.

Ábel – Az övét?

Éva – Péterét! Segíts, bevisszük a vendégszobába. Holnap reggel felébred, és hivatalosan is özvegy lesz.

Ábel – Még a válás bonyodalmainak is megkíméljük.

Éva – Végül is szívességet teszünk neki.

A lábánál fogva kihúzzák a színről, majd rögtön visszatérnek.

Ábel – És Péterrel mit csinálunk?

Éva – A nátronlúg kicsit sokáig tartana.

Ábel – Főleg, ha Krisztina holnap reggel fürödni akar...

Éva – Igazad van...

Ábel – Pétert három szemeteszsákba osztjuk, és teszünk egy kis kirándulást a Budai-hegyekben...

Éva – Vagy az állatkertbe. Láttam egyszer ilyet egy filmben... Bedobjuk a nagymacskákhoz, és nyoma sem marad.

Ábel – El tudod képzelni, hogy három szemeteszsákkal besétálunk a Fővárosi Állatkert biztonsági ellenőrzésén?

Éva – Éjszaka átmászhatnánk a kerítésen.

Ábel – A Budai-hegyek megteszik. Van egy ásóm a kerti fészerben.

Éva – És... Péterhez akarsz, hogy segítsen?

Ábel – A nehezén már túl vagyok, ezt megoldom. Borzasztó maszatolós munka...

Éva – Ahogy akarsz...

Kimegy.

Éva – Remélem, nem követek el óriási hülyeséget, de most már késő visszakozni. Na, még egy utolsót az útra...

Tölt magának még egy pohárral, és egy húzásra kiissza. Megszólal a mobilja.

Éva – Halló... *(Meghökken.)* Péter? Ha ez tréfa, nagyon rossz ízlésű. Te vagy az, Ábel? Bocsánat, Péter, tényleg te vagy? Nem, nem csodálkozom, csak... Vagyis igen, egy kicsit mégis... Ja, itt felejtetted a mobilodat. Igen, mesélt a... vitákról... De minek kellett neki elmondanod azt? Jó, most már mindegy... Előbb-utóbb úgyis ki kellett derülnie... Rendben, megmondom neki... Jó. Köszönöm, hogy hívtál. Egyébként beszéltél Krisztinával? Igen, szerintem sejt valamit. Mondhatjuk így... Rendben, szia, Péter... *(Leteszi.)* A rohadék, rendesen átvert...

Ábel szemeteszsákokkal tér vissza.

Éva *(mintha mi sem történt volna)* – Na, kész vagy?

Ábel – Igen. Kicsit tovább tartott, mert a fagyban a darabok kezdtek odafigyni a fagyasztó aljához... Jégcsákánnyal kellett nekik esnem...

Éva – Szegény Péter... Furcsa érzés így látni, indulásra készen a nagy újrahasznosítás felé...

Ábel – Nem is tudom, hogyan köszönjem meg. Hihetetlen bizonyítéka ez a szerelmednek.

Éva – Akkor megbocsátod az akaratlan házasságtörést?

Ábel – Persze... Megmutattad, mennyire szeretsz.

Éva – Én pedig megbocsátom, hogy szó nélkül betetted a legjobb haverodat a hitvesi ágyunkba, jó?

Ábel – Még két zsákért vissza kell mennem.

Éva – Segítek...

Ábel – Biztos?

Éva – Ahogy az előbb mondtad... Jóban-rosszban...

Kimennek. Krisztina támo­lyog be, félálomban.

Krisztina – Itt vagytok? Hová a fenébe tettem a telefonomat?

Kíváncsian nézi a szemeteszsákokat. Miközben a mobilját keresi, megtalálja a kanapé párnája alatt a vérfoltos inget a mandzsettagombokkal... Lassan kitisztul a feje. Kinyit egy zsákot, majd rémülten azonnal visszazárja... A másik kettő újabb két zsákkal érkezik.

Ábel – Krisztina, mit keresel itt?

Éva – Nem alszol?

Krisztina – De... vagyis igen... Csak a telefonomat felejtettem itt...

Ábel – Éppen a szemetet készültünk kivinni...

Krisztina – Visszafekszem. Ne törődjete­k velem...

Láthatóan megrémülve kimegy.

Ábel – Szerinted gyanít valamit?

Éva – Lehet, hogy őt is ki kéne nyírnunk, nem?

Ábel – Szóval értem még ölni is képes lennél? Már majdnem félek tőled...

Éva *(felhevülten)* – Ismered Piaf dalát? *L'Hymne à l'Amour!* *(Énekel.)* Elárulnám a hazámat, megtagadnám a barátaimat, ha ezt kérnéd tőlem.

Ábel *(aggódva)* – Figyelj, be kell vallanom valamit...

Éva – Csak nem öltél meg még valakit!

Ábel – Nem, éppen ez az... Vagyis igen, de...

Éva – Szegény Péter... Mégiscsak a barátunk volt. Szeretnék utoljára elbúcsúzni tőle. Melyik zsákban van a feje?

Ábel – A helyedben nem tenném...

Éva – Azt hiszem, ideje egy kicsit beszélgetnünk, nem gondolod...?

Ábel – Jó, nem Péter van a szemeteszsákokban.

Éva – Hogyhogy nem Péter? Talán valaki mást öltél meg?

Ábel – Nem, úgy értem, senkit sem öltem meg... Hogy hihetted el egyáltalán?

Éva – Bevallom, már semmiben sem vagyok biztos... *(Kinyit egy zsákot, és ráfagy a mosoly az arcára.)* Ne... Ez borzalmas... Akkor tényleg megöltél valakit?

Ábel – Dehogy! Vagyis igen, de...

Éva – Mi ez?

Ábel – A vaddisznó...

Éva – A vaddisznó? De Ábel, te nem is vadászol... vagy ez is valami, amit eddig eltitkoltál előttem?

Ábel – Nem vadászom, nyugi. De a vaddisznós történet igaz volt.

Éva – Ne mondd... Erre azért kíváncsi vagyok...

Ábel – Péterrel voltam. Golfoztunk.

Éva – Most már golf... Ne mondd, hogy a tizenhetedik és a tizennyolcadik lyuk között egy golflabdával leterítettél egy vaddisznót.

Ábel – Hazafelé jöttünk autóval a golfról. Az erdő közepén elütöttünk egy vaddisznót. Majdnem mi is meghaltunk. Mert egy kétszáz kilós vaddisznó kilencvennél akkorát üt, hogy még egy nagy terepjáróban is komoly kárt tesz.

Éva – Még az autónkat is összetörted...?

Ábel – Az most a legkisebb baj, nem? Szóval lesodródtunk az útról... Péter kicsit elkábult.

Éva – És?

Ábel – Mivel még élt, úgy döntöttem, elviszem, hogy ellássák.

Éva – Pétert?

Ábel – A vaddisznót! Betettük a csomagtartóba. Csakhogy mire az állatorvoshoz értünk, belehalt a sérüléseibe.

Éva – Ki?

Ábel – A vaddisznó!

Éva – Értem...

Ábel – Mivel már úgyis a csomagtartóban volt... nem tudtuk, mit kezdjünk vele. Péternek jutott eszébe, hogy csináljunk belőle pástétomot...

Éva – Aha... Végül is jó ötlet volt... De akkor... miért találtál ki ekkora történetet?

Ábel – Miközben daraboltuk az állatot... Péter bevallotta, hogy lefeküdt veled.

Éva – Úgy látszik, egy vaddisznótetem feldarabolása megnyitotta a lelkét... És mit mondott? Mert ő azért tudta, hogy a haverja ágyában fekszik, nem?

Ábel – Igen. Pont ezért volt büntudata. Meg akart könnyebbülni.

Éva – Büntudata? Péternek?

Ábel – Igazad van, szerintem inkább meg akart alázni... Közben azzal takarózott, hogy akaratlan házasságtörés volt... ahogy te mondod.

Éva – És?

Ábel – Végül bevallotta, hogy nagyon is tudta, mit csinál... és valószínűleg te is...

Éva – A szemét... Esküszöm, én...

Ábel – Hiszek neked. Csak bántani akart. Mondtam, mindig féltékeny volt rám. Valójában egész életében utált. Szóval egymásnak estünk, és...

Éva – Ezért volt véres az ing...

Ábel – Nem, az a vaddisznó vére, amikor betettük a csomagtartóba...

Éva – Értem...

Ábel – Aztán kibékültünk. Adtam neki egy másik inget, és elment.

Éva – És utána?

Ábel – Amikor hazaértél, rád haragudtam. Amiért nem mondtad el, hogy lefeküdtél vele. Elárulva éreztem magam. Megcsalva.

Éva – Bocsáss meg. De esküszöm, én nem tudtam...

Ábel – Akkor jutott eszembe ez az egész. Csak úgy beugrott. Ennek a szegény állatnak a feldarabolása valami furcsa állapotba hozott. A receptet a Nők Lapjában találtam...

Éva – A Nők Lapjában?

Ábel – Meg akartalak büntetni. Azt mondtam, megöltem Pétert. Látni akartam, hogyan reagálsz. Aztán egyik dolog jött a másik után...

Rendőrsziréna hallatszik. Éva észreveszi az egyik zsákból kilógó inget.

Éva – Biztos Krisztina volt... Láttam a zsákokat meg az inget... Biztos kihívta a rendőrséget...

Erősen dörömbölnek az ajtón. Krisztina nagy késsel a kezében érkezik.

Krisztina – Ne gyertek közelebb, ti örültek...

Éva – Nyugodj meg, mindent elmagyarázunk. Csak egy ostoba tréfa volt...

Ábel – Esküszöm, nem Péter van ezekben a szemeteszsákokban.

Krisztina – Egy mozdulat, és lövök!

Ábel – Az egy kés...

Éva – Kinyitok egyet. Tessék, nézd meg magad.

Megmutatja neki az egyik zsák tartalmát.

Krisztina – Mi ez a borzalom?

Ábel – Egy vaddisznó! Nézd, tele van szőrrel.

Krisztina – Péter is tele volt szőrrel!

Éva – Ennyire azért nem...

Krisztina – Honnan tudod?

Hang kintről – Rendőrség!

Ábel – Te hívtad őket. Jobb lesz, ha te magyarázod el.

Éva – Nem lesz egyszerű...

Krisztina – Jó...

Krisztina kimegy.

Ábel – Sajnálom. Hülyeség volt. De úgy éreztem, elárultál...

Éva – Az én hibám... Rögtön mindent el kellett volna mondanom. Csak attól féltem, hogy nem hiszel nekem...

Ábel – Mindketten hülyék voltunk.

Éva – Látod, sosem jó megoldás a szőnyeg alá söpörni a koszt... Előbb-utóbb úgyis visszacsap az ember arcába...

Ábel – Igen. Ezért te is jobban teszed, ha elmondod neki.

Éva – Mit?

Ábel – Krisztinának! Péterről.

Éva – Úgyis megcsalja mindennel, ami mozog.

Ábel – Igen, de te vagy a legjobb barátnője...

Krisztina visszatér.

Krisztina – Minden el van intézve, elmentek. Bocsássatok meg, nem tudom, mi ütött belém.

Éva – Ma este mindannyian egy kicsit zaklatottak vagyunk... Biztos telihold van...

Krisztina – Nem is tudtam, hogy telihold van.

Éva – Ha nem is az, nagyon úgy néz ki.

Ábel – Magatokra hagylak titeket. Szerintem van miről beszélgetek...

Ábel kimegy.

Krisztina – Ezt meg hogy értette?

Csend.

Éva – Én is lefeküdtem Péterrel.

Krisztina – Mi?

Éva – Esküszöm, teljesen... akaratlanul történt.

Krisztina – Akkor az a történet, amit az előbb meséltél... rólad és Péterről szolt?

Éva – Már régóta el akartam mondani, csak nem tudtam, hogyan.

Krisztina – De hogy történhetett ez?

Éva – Az a szemét Ábel kölcsönadta neki a hitvesi ágyunkat a titkos randevúihoz...

Krisztina – Jó, elhiszem... És nem akarok többet tudni róla... Te vagy a legjobb barátnőm, nem?

Éva – Köszönöm, Krisztina.

Krisztina – Mindannyiunkkal előfordul, hogy hibázunk, ha kicsit túl sokat ittunk.

Éva – Én teljesen józan voltam.

Krisztina – Jó, nem ez a lényeg. Ebben az egészben az igazi bűnös Péter. Jobb, ha most nincs előttem, mert még képes lennék megölni!

Éva – Az ember azért nem öl meg csak úgy valakit, nyugi... De ha ügyvédre lesz szükséged, itt vagyok... A válásra gondolok...

Krisztina – Köszönöm... Azt hiszem, jobb, ha most magatokra hagylak titeket. Biztos nektek is van mit megbeszélgetek... Anyámnál alszom. Azt mondom neki, hogy otthon hagytam a kulcsomat.

Éva – Jól van... Holnap tisztábban látsz majd... Mindannyian tisztábban látunk...

Krisztina elmegy. Ábel visszatér. Leülnek a kanapéra, és egy ideig csendben maradnak.

Ábel – Tényleg akaratlan volt?

Éva – Mondjuk inkább úgy, hogy... tudattalan.

Ábel – Jó, úgy teszek, mintha elhinném.

Megölelik egymást.

Éva – Az viszont igaz, hogy azóta felébredt a libidóm...

Ábel – Igen, észrevettem. Már gondolkodtam rajta, mi lehet az oka.

Éva – Gyakrabban kellene ilyen csinálnunk.

Ábel – Úgy érted... vakrandikat szervezni a hitvesi ágyunkba...?

Éva – Vannak még barátaid, akiknek kölcsönadod a lakásunkat, hogy a szeretőikkel dugjanak?

Ábel – Én inkább a kölcsönösségre gondoltam. Neked is biztos vannak férjeiket megcsaló barátnőid, akik helyet keresnek a tiltott szerelmükhöz... Emlékeztetlek, hogy te már egy körrel előttem jársz... Most én jövök.

Éva – Sajnálom, nekem csak hűséges barátnőim vannak...

Ábel – Nehezen hiszem... Még beszélünk róla... De bevallom, engem is izgat a gondolat...

Zene. Megcsókolják egymást.

Sötét.

Epilógus

Három bőrönd áll a nappali egyik sarkában. Ábel kívülről érkezik, és leveszi a kabátját.

Ábel – Drágám! Itthon vagy?

Éva megérkezik.

Éva – Na, hogy ment?

Ábel – Imádják a darabot. Úgy döntöttek, ősszel műsorra tűzik.

Éva – Ne mondd! Ez fantasztikus!

Ábel – És a címet is zseniálisnak találták.

Éva – Egy kis gyilkosság következmények nélkül... Azért jobban hangzik, mint a Mikrohullám...

Ábel – Mondjuk úgy, hogy az élet írta...

Éva – Vagy majdnem...

Megcsókolják egymást.

Ábel – Végül is minden jó, ha a vége jó.

Éva – Én mindig hittem benned... Még akkor is, amikor hajmeresztő történetekkel etettél.

Ábel – Végül ez a megpróbáltatás még közelebb is hozott minket egymáshoz. Megígérem, többé soha nem hazudok neked.

Éva – Én pedig többé semmit sem titkolok el előled.

Ábel tekintete a bőröndökre esik.

Ábel *(aggódva)* – Mik ezek a bőröndök? Máris elhagysz? Azok után, amiket az imént mondtál...

Éva – Krisztina csomagjai. Megkérdezte, alhat-e ma itt. Azt hiszem, Péterrel nem ment túl jól a beszélgetés... Nem tud hová menni.

Ábel – Micsoda nyűg... Soha nem fogunk megszabadulni tőle...

Éva – Ennyivel tartozunk neki...

Ábel – Jó... De csak egy éjszakára.

Csengetnek.

Éva – Biztos ő az...

Ábel – Jó, hozom a pezsgőt.

Éva – Krisztina válását ünnepeljük?

Ábel – A darabom színpadra állítását! Mindegy, majd vele együtt isszuk meg.

Ábel kimegy. Éva ajtót nyit, majd Krisztinával tér vissza.

Éva – Nem nézel ki jól. Összevesztetek, ugye?

Krisztina – Figyelj, Éva... Azt hiszem, nagy hülyeséget csináltam...

Éva – Megijesztesz, Krisztina... Miféle hülyeséget?

Krisztina – Azt hiszem, megöltem Pétert.

Éva – Na nem! Ezt a poént már egyszer elsütötték nálam. Másodszor nem!

Krisztina – Volt egy kis megbeszélésünk. Hamar elmérgeződött. Azt mondtam neki, azonnal takarodjon el otthonról.

Éva – És aztán?

Krisztina – Hát... Elment a bőröndjeiért. Utána egy kicsit elfajultak a dolgok.

Éva – Egy kicsit?

Krisztina – Éppen csirkét daraboltam... Elektromos kés volt a kezemben, és... kissé elragadtattam magam.

Éva – De hol van? Kórházban?

Krisztina – Sajnos már késő volt mentőt hívni. Csak meg akartam ijeszteni. Közelebb jött, hogy dacoljon velem. Ösztönösen mozdult a kezem, és... elvágtam a nyaki ütőerét.

Éva – Istenem... A rémálom folytatódik. De hol van?

Krisztina a bőröndök felé pillant.

Krisztina – Hát... a bőröndökben...

Éva – Ne!

Krisztina – Szükségem lesz a tanácsaidra, Éva.

Éva – Ügyvédi tanácsra? Ne legyenek túl nagy reményeid, Krisztina. Lehet, hogy gyilkos hírében állok... de ezt aligha tudjuk háztartási balesetnek beállítani...

Krisztina – Én inkább arra gondoltam, hogy egy kis nátronlúgos fürdő után leengedhetnénk a kád szifonján...

Éva – Erről beszélnem kell Ábellel...

Ábel vidám arccal, egy üveg pezsgőt magasba tartva tér vissza.

Ábel – Pezsgő!

A két nő döbbenten néz rá.

Sötét.

Vége.

A szerző

Jean-Pierre Martinez 1955-ben született Auvers-sur-Oise-ban. Első színpadi tapasztalatait különböző rockzenekarok dobosaként szerezte, majd szemiotikusként dolgozott a reklámszakmában. Ezt követően televíziós forgatókönyvíróként tevékenykedett, végül pedig drámaíróként tért vissza a színházhoz.

Mintegy száz televíziós forgatókönyvet és több mint 120 színdarabot írt. Művei közül több már a kortárs színházi repertoár klasszikusává vált, köztük a *Péntek 13.* és a *Strip Poker*.

Ma Franciaország és a francia nyelvű országok egyik legtöbbet játszott kortárs drámaírója. Számos darabját több nyelvre, köztük angolra és spanyolra is lefordították, és rendszeresen játsszák őket az Egyesült Államokban, Latin-Amerikában és a világ számos más országában.

Jean-Pierre Martinezt a **SACD** (*Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques*) képviseli.

A hivatásos és amatőr színtársulatok munkájának megkönnyítése érdekében a szerző úgy döntött, hogy színdarabjainak szövegét ingyenesen letölthetővé teszi. Minden nyilvános előadáshoz azonban előzetesen be kell szerezni a szerző engedélyét.

A jelen szöveg szerzői jogi védelem alatt áll. A mű egészének vagy bármely részének jogosulatlan sokszorosítása, átdolgozása vagy felhasználása jogi következményekkel járhat.

Jean-Pierre Martinez kapcsolatfelvételéhez, illetve valamely darabja előadási engedélyének kérelmezéséhez kérjük, használja az alábbi kapcsolatfelvételi űrlapok egyikét:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

<https://comediatheque.net/contact-form/>

Jean-Pierre Martinez valamennyi színdarabja és azok fordításai ingyenesen letölthetők a weboldalairól:

<https://jeanpierremartinez.net/en/jean-pierre-martinez-dramainak-ingyenes-letoltese/>

<https://comediatheque.net/szinhazi-darabok-szovegeinek-ingyenes-letoltese/>

A mű és annak minden része szerzői jogi védelem alatt áll.

A mű bármilyen felhasználása – különösen bármely nyilvános színpadi előadás – a szerző előzetes engedélyéhez kötött.

A jogosulatlan felhasználás jogi eljárást vonhat maga után, és kártérítési igényt alapozhat meg.

© La Comédiathèque
2026. szeptember
ISBN 978-2-38602-497-9
A szöveg letöltése: ingyenes